

Winnaar en laureaten
De kortste queeste 2026



Creatief Schrijven[®]

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

Inhoudsopgave

DE EERSTE VLOEK DOOR DOMINIQUE GRYSPEERT	2
CTRL+Z DOOR DIETER ROGIER	9
DE ZEVENDE PRINS DOOR TIM GISTELINCK.....	14
LYSKEN DOOR BJORN SCHIEVERS	23
DRIEËNDERTIG TREDEN DOOR GITTA VAN REETH.....	33
OSCARS AVONDWANDELING (MET HET BEEST MET DE VEEL TE LANGE POTEN) DOOR BRAM SIMONS.....	37

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Creatief Schrijven vzw.

Creatief Schrijven[®]

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

Winnaar De kortste queeste 2026

De eerste vloek

door Dominique Gryspeert

Mare werd wakker met haar ene hand onder haar wang en haar andere in een kom koude bonen. Dat was niet het ergste van die ochtend. Uit de bezemkast kwam een tik. Daarna nog een. Niet hard. Een nagel tegen glas. Mare trok haar hand uit de bonen en rook eraan.

Mooi,” zei ze. “Vandaag beginnen we dus als soep.” Ze bleef liggen. Haar bed stond in de keuken sinds de trap drie winters geleden had besloten dat hij een beekje was. Dat soort dingen gebeurde in oude heksenhuizen. Je vocht ertegen, of je paste je meubels aan. Tik.

“Ik heb je gehoord.” De kast hield niet op. Mare keek naar het raam. Mist tegen het glas. Geen haan. Dat viel op. De hanen van Berkelwoud kraaiden gewoonlijk uit wrok, ook wanneer de zon zich vergist had. Ze ging rechtop zitten. Haar rug kraakte. Niet magisch. Gewoon ouderdom. Beneden stond de ketel al op het vuur. Ze had hem niet opgezet.

“Als je weer probeert zelfstandig te worden, giet ik je leeg in de tuin.” De ketel gaf een klein zuchtje stoom. Bij de poort lag een brood met een kruis in de korst. Mare wist meteen van wie het kwam. Ze wist ook waar het mes in de lade lag om het aan te snijden. Alleen wist ze niet sinds wanneer brood niet meer aan haar deur werd gebracht. Buiten bewoog iets. Een vrouw op het pad, een kind aan haar rok. Het kind keek naar het huis. Naar Mare. Zijn lip begon te trillen.

“Niet kijken,” zei de vrouw. Ze trok hem mee. Mare liet het gordijn vallen.

“Charmant dorp,” mompelde ze. Er werd op de voordeur geklopt. Dat was wel nieuw. Mensen kwamen niet kloppen bij Mare. Ze gooiden stenen, lieten brood achter, fluisterden bij de haag. Kloppen was voor burens. Mare trok haar oude vest aan en ging openmaken. Lena stond op de drempel. De vroedvrouw. Of vroeger de vroedvrouw. Nu was ze vooral botten, muts en ogen die te weinig sliepen.

“Mare.” Ze zei haar naam alsof die bitter smaakte.

“Lena.” Mare keek haar van boven tot onder aan. “Je ziet eruit alsof je drie dagen in een regenton hebt liggen piekeren.”

“Ik heb vannacht mijn man weer zien sterven.” Mare zweeg. Lena had geen man meer. Dat wist ze. Ze wist ook dat hij onder een appelboom lag, met een steen waarop de letters scheef stonden omdat de steenhouwer dronk. Rare dingen wist ze nog. Andere dingen niet.

“Dat is vervelend,” zei Mare.

Creatief Schrijven®

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

“Hij is al tweeëntwintig jaar dood.”

“Dan is het nog vervelender.” Lena lachte niet. De vrouw had vroeger een korte lach gehad. Een snik bijna. Mare hoorde hem even in haar hoofd, maar wist niet bij welke dag hij hoorde. Achter hen tikte de kast. Lena sloot haar ogen.

“Vandaag is het dertig jaar.”

“Iedereen begint daarover, behalve mijn geheugen.”

“Omdat jij het niet meer hebt.”

Mare leunde tegen de deurpost. “Wat niet?”

“De reden.” Mist kroop over het erf. Bij de poort lag het brood als een afgehakte hand. Lena wreef met haar duim over de rand van haar muts. Ze deed dat vroeger ook wanneer een kind verkeerd lag.

“Mijn kleindochter is zes,” zei ze. “Ze kent de stem van mijn zus. Ze heeft mijn zus nooit gezien. Niemand spreekt over haar. Toch wordt dat kind wakker en zegt ze: Lena, waarom liet je haar buiten staan in de hagel? Ze zegt het met dezelfde stem als mijn moeder.” Mare voelde iets in haar buik zakken.

“Kinderen zeggen rare dingen.”

“Niet zo. Niet iedere nacht. Niet met woorden die ze niet kan kennen.” Lena keek haar aan. “Niemand hier vergeet. Dat weet je toch? Nee. Jij weet het niet. Jij drinkt thee en moppert op je ketel.”

“Mijn ketel verdient dat.”

“Mare.” Daar was het weer. Geen angst. Geen verwijt. Gewoon moe tot op het bot.

“We dragen alles nog. Elk woord. Elke dode. Elke laffe minuut. Het wordt niet oud. Het gaat niet liggen. Gisteren is hier nooit gisteren geworden.” De kast zweeg. Mare vond het tikken beter.

“En ik heb dat gedaan?”

“Jij hebt het gezegd.”

“Wat?” Lena keek naar de keuken.

“Vraag het haar.”

“Haar?”

“Wat er van je overbleef.” Mare keek niet om. Ze had geleerd dat je sommige dingen beter eerst

liet wachten. Als ze daarna nog leefden, waren ze meestal echt.

“Wat zit er in mijn bezemkast, Lena?”

“Je eerste vloek.”

“Dat vroeg ik niet.”

Lena haalde langzaam adem. “Jij zit erin. De jonge jij. Het stuk dat alles nog weet.” Een kraai streek neer op de haag en viel meteen weer opzij, alsof hij zich had bedacht over het leven. Hij krabbelde overeind en vloog weg.

“Zelfs de kraaien doen raar,” zei Mare.

“Maak haar open.”

“En als ik dat niet doe?”

“Dan komt ze er misschien zelf uit.” Lena stapte achteruit. Bij het brood bleef ze staan. Ze wilde iets zeggen, slikte het in en liep weg. Mare sloot de deur. De keuken leek kleiner dan daarnet. Het bed stond scheef. De thee dampte niet meer. De kast stond aan de overkant, bruin en lelijk en veel te stil. Vier stappen, hoogstens. Mare ging zitten. Ze sneed een stuk brood af. Karwij. De bakker deed karwij in brood wanneer hij iets goed te maken had. Dat wist ze ook weer. Zij wist te veel kleine dingen en te weinig grote. Ze legde het mes neer. De kast klopte. Geen tik meer. Klop. Alsof iemand vanbinnen met een vuist tegen het hout sloeg. Ze had altijd gedacht dat queesten begonnen aan de rand van een rijk. Nu bleek de hare te beginnen tussen een kom koude bonen en een kastdeur.

“Ik kom al,” zei Mare. Ze stond op. Haar eerste stap plakte aan de vloer. Niet door vuil. Door herinnering. Dat voelde anders. Vuil gaf mee. Bij de tweede stap rook ze zure melk. Ze hield stil. Een tafel. Een nat laken. Blauwe lippen. Een moeder op de grond. Mare klemde haar hand om de rug van een stoel. De derde stap bracht kindergehuil mee. Niet luid. Juist daarom. Het zat ergens achter het behang en had daar jaren geoefend. Bij de vierde stap stond ze voor de kast. Op de deur waren tekens gekrast. Geen sierlijke runen, geen maanvormige heksentaal zoals in goedkope prentenboeken. Gewoon harde strepen, te diep gezet. Mare herkende haar eigen handschrift. Jonger. Kwaai. Rond het sleutelgat zat zwarte draad. Vloekdraad. Daarvoor had je haar nodig, zout, kaarsvet en iets waar je later spijt van kreeg.

Vanbinnen zei iemand: “Eindelijk.” Mare trok haar hand terug. Die stem was van haar. Maar scherper. Met minder geduld en meer tanden.

“Wie ben jij?”

“Dat weet je best.”

“Ik weet vandaag bijzonder weinig.”

“Open dan.”

“Ik laat mij niet bevelen door een kast.”

“Je liet je wel bevelen door het hele dorp.” Mare draaide de knop. Geen bezems. Dat was al een belediging. Op de bovenste plank stond een glazen pot. Dik glas, scheef geblazen, afgesloten met zwarte was. In de pot zat een meisje, zo groot als een vuist. Blote voeten. Gescheurde jurk. Donker haar tegen haar wangen. Eén kant van haar gezicht was gezwollen. Op haar lip zat bloed. Mare keek naar haar en voelde geen herkenning in haar hoofd. Wel in haar maag.

“O,” zei ze. Het meisje legde beide handen tegen het glas.

“Nu wel.” De keuken verdween. Niet mooi. Geen licht, geen rook. Gewoon weg.

Mare stond in dezelfde kamer, maar jonger. De tafel stond anders. De muren waren net gekalkt. Regen sloeg tegen het raam. Op de tafel lag een kind. Vijf jaar, misschien. Klein mondje. Haar nat van koorts. Dood, al wilde de kamer dat woord nog niet gebruiken. Jonge Mare stond ernaast. Zestien. Slap van vermoeidheid. Haar handen rood van wassen en kruiden wrijven. Een man greep haar pols.

“Maak haar wakker.”

“Ze is weg,” zei jonge Mare. De man sloeg haar. Geen grote slag. Geen verhaalwaardige. Een platte hand, kort en gemeen. Genoeg voor bloed. Genoeg om iedereen in de gang te laten zwijgen.

In de deuropening stonden mensen. De dorpsraad. De bakker. Lena, jong nog, met haar muts in beide handen. Niemand zei iets.

“Bedrieger,” zei de man.

“Ik heb gedaan wat ik kon,” zei jonge Mare.

“Je hebt haar laten sterven.”

“Jullie kwamen te laat.” Dat had ze niet moeten zeggen. De man greep haar pols. Iemand achter hem zei: “Brand haar handen. Dan houdt het op.” Jonge Mare keek naar de gezichten. Mare keek met haar mee. Ze zag mensen die bij haar waren gekomen voor koorts, weeën, wratten, mislukte liefdes, kalveren die verkeerd lagen, regen die uitbleef. Mensen die haar kind noemden als ze haar te jong vonden en heks als ze iets nodig hadden. Ze stonden daar. Ze lieten de man haar vasthouden. Lena deed haar mond open. En sloot hem weer. Daar brak iets. Niet luid. Niet zichtbaar. Maar Mare voelde het, zelfs nu nog. Een klein ding in haar borst dat ophield met hopen. Jonge Mare tilde haar hoofd op.

“Goed,” zei ze. De man liet haar pols niet los.

“Jullie willen niets verliezen?” Haar stem was kalm geworden. Dat was het gevaarlijkste aan haar.

“Dan verliezen jullie niets meer. Geen woord. Geen naam. Geen dode. Geen schaamte. Geen ogenblik waarop je had kunnen kiezen. Alles blijft. Alles blijft vers. Tot iemand eerlijk genoeg is om het terug te nemen.” Buiten kraaide een haan, midden in de nacht. Toen begon het dorp te

schreeuwen. De gang verdween. Mare stond weer voor de kast, met haar hand tegen haar wang. Haar lip bloedde niet, maar ze proefde bloed. Het meisje in de pot keek haar aan.

“Ze verdienden het,” zei ze. Mare zei niets.

“Zeg het.”

“Ze waren laf.”

“Zeg dat ze het verdienden.” Mare keek naar de tafel, naar het brood, naar de mok met koude thee.

“Ik weet niet of verdienen het juiste woord is.” Het meisje sloeg met haar vuist tegen het glas.

“Ze zouden onze handen verbrand hebben.”

“Misschien.”

“Misschien?”

“Je verdedigt hen.”

“Nee.”

“Je klinkt als hen.” Dat raakte harder dan Mare wilde. Ze boog dichter naar de pot.

“Ik verdedig niet wat ze deden. Ik kijk naar wat wij deden.”

“Wij?”

“Jij sprak. Ik liet het dertig jaar liggen.”

Het meisje haalde haar lip op. “Jij wist van niets.”

“Dat maakte het gemakkelijk.”

“Het was het enige goede eraan.” Daar zat waarheid in. Mare voelde het. De leegte in haar hoofd was niet alleen verlies geweest. Ze had erin kunnen slapen. Ze had thee gezet. Planten gekweekt. Brood gegeten dat aan haar poort werd gelegd. Ze had het dorp vervloekt en daarna de schuld in een pot gestopt. Ze was oud geworden met schone handen, omdat ze de vuile achter een kastdeur had gezet.

“Als ik je eruit laat,” zei Mare, “komt alles terug.”

“Ja.”

“Ook jij.” Het meisje zweeg. Voor het eerst zag Mare hoe klein ze was. Zestien. Een kind met bloed op haar lip, te veel macht in haar mond en niemand naast haar. Mare pakte het broodmes.

Het meisje deinsde achteruit.

“Wat doe je?”

“Niet zo kijken. Als ik je had willen vermoorden, had ik geen dertig jaar gewacht.” Ze sneed in haar duim en drukte haar bloed op de zwarte was. De was siste.

“Wacht,” zei het meisje. Mare wachtte.

“Als je dit doet, mogen ze vergeten.”

“Niet alles.”

“Genoeg.”

“Misschien is genoeg soms genade.” Het meisje spuwde tegen de binnenkant van het glas.
“Genade is wat mensen vragen als ze niet willen betalen.”

Mare knikte. “Meestal wel.”

“Waarom dan?” Omdat Lena aan de deur stond alsof haar dode man nog in haar armen lag. Omdat een kind droomde met het hoofd van zijn grootmoeder. Omdat schuld geen wieg hoorde te zijn. Omdat Mare moe was van een leven met gaten erin.

Ze zei alleen: “Omdat ik niet langer leeg wil zijn.” Het meisje keek naar haar. “Dat is egoïstisch.”

“Eindelijk iets dat je gelooft.” Heel even bewoog er iets rond de mond van het meisje. Geen glimlach. Nog niet. Mare legde haar hand op het deksel. De woorden kwamen vanzelf. Niet mooi. Niet plechtig. Ze klonken als iets dat lang onder een steen had gelegen.

“Wat ik gaf uit woede, neem ik terug uit eigen naam.” De zwarte was barstte. De pot ging open. Er kwam geen storm uit. Geen blauwe vlam, geen dodenstemmen. Alleen adem. Mare viel. De vloer kwam hard tegen haar knieën. Alles kwam tegelijk terug en niet netjes. De klap. De smaak van bloed. Het kind op de tafel. Het gewicht van een kleine hand die slap werd in de hare. De moeder die spuugde. Lena die keek en niets deed. De man zijn vingers rond haar pols. De woorden in haar mond. De kracht ervan. De schrik achteraf. Het dorp dat stil werd. De eerste ochtend waarop niemand nog vergat waarom hij huilde. Dan de jaren. Mare gaf over op de vloer. Ze bleef zitten tot haar adem weer van haar was. De ketel zweeg. De kruiden hingen stil. In de kast stond de lege pot. Buiten kraaide een haan. Vals. Hard. Veel te laat. Mare lachte. Niet lang. Het deed pijn aan haar keel. Er werd op de deur geklopt. Ze stond op. Haar knieën protesteerden. Haar ochtendjas hing scheef. Er zat thee op haar mouw en braaksel op haar zoom. Lena stond buiten. Achter haar stonden anderen op het pad. De bakker. De vrouw met het kind. De smid. Niemand kwam dichterbij. Niemand riep.

Lena had gehuild. “Mijn man,” zei ze.

Mare hield zich vast aan de deurpost. “Ben je hem kwijt?”

Lena schudde haar hoofd. “Nee.” Ze legde haar hand op haar borst. “Hij was dood. Niet aan het sterven.” Mare begreep het. Dat maakte het niet minder erg. Alleen duidelijker.

Het jongetje met het houten paard keek naar Mare. “Ben jij de heks?” Zijn moeder trok hem niet weg. Mare keek naar haar bebloede duim. Naar haar blote voet. Naar het brood bij de poort.

“Ja,” zei ze. “Maar vandaag niet voor kleine klachten.” Het kind knikte ernstig. Lena deed een stap naar voren. Toen stopte ze.

“Dank je,” zei ze. Lena glimlachte. Voorzichtig.

“Ik zal het zeggen.” Mare sloot de deur. De pot liet ze in de kast staan. Leeg glas was ook een herinnering. Ze zette opnieuw thee. Deze keer nam ze twee koppen. Ze zette er één tegenover zich op tafel. Er zat niemand. Toch schoof de stoel vanzelf een stukje naar achter. Mare schonk in. Buiten kraaide de haan opnieuw. Alsof hij oefende. Mare hief haar kop. “Op slechte geschenken,” zei ze. De thee aan de overkant rimpelde, alsof iemand ertegen blies. Later die ochtend vergat iemand in Berkelwoud waarom hij kwaad was. Er gebeurde niets. Geen straf. Geen bliksem. Niemand viel dood neer. Vier stappen had het gekost. Dertig jaar om ze te zetten. Alleen dat.

Gedeelde tweede plaats De kortste queeste 2026

Ctrl+Z

door Dieter Rogiers

De Tachyon Retrograde Model IV reutelde als een stervende koelkast op de formica keukentafel van Walters eenpersoonsflat in Sector 7. Aan de zijkant van het apparaat spuwde een strook ponsband vette paarse inkt uit die rook naar gesmolten bakeliet.

Walter keek naar de klok aan de muur. *14:12:31*. Zijn vingers zochten de startknop. Nog twee seconden.

14:12:33. Hij raakte de deurklink niet aan. Dat was zijn taak: iets niet doen, en dan meteen vertrekken.

Hoe vaak hij deze seconde bezocht had, wist hij niet meer. In het begin had hij de tel bijgehouden met krassen in de gipsen muur naast de deur, maar op een ochtend – een onzinwoord inmiddels, *ochtend*, in zijn situatie – merkte hij dat de kerven waren dichtgegroeid. Als littekens op een levend wezen absorbeerde het gips zijn administratie. Daarna was hij gestopt met tellen, niet omdat het zinloos was, maar omdat het getal geen informatie meer verschaft. Aan dat soort onderscheid was hij zich gaan hechten nadat al het andere was weggevallen.

“Ergens in de 86.400 seconden van 14 maart heb je een fout gemaakt, Walter,” had dokter Vosch gezegd, tikkend tegen zijn glazen oog. “We beschuldigen je niet van een misdaad. Of sabotage. Je had gewoon pech: een syntaxfout in een subroutine, een één waar een nul had moeten staan. Maar de seconde klopt niet langer. En corrigeren we hem niet, dan klapt het causale veld in elkaar. Dan ontrafelt de realiteit. Als een goedkope panty.”

Walter had gevraagd om de berekening te zien. Van Vosch mocht dat niet: de informatie was geklasseerd. Er zat een zekere elegantie in zo’n berekening die je nooit hoefde te tonen. Walter had uiteindelijk de mannen van het Ministerie geloofd omdat ze bang waren, en angst leek hem het enige dat je niet kon spelen. Inmiddels wist hij beter. Angst speelde je makkelijk. Hij deed het zelf elke dag.

Het alternatief – dat de seconde niet bestond en hij zijn dag tel per tel ontrafelde zonder reden – was bovendien niet aantrekkelijker, en moeilijker hard te maken. Dus drukte hij op de knop.

Het apparaat jankte. De kamer loste op in statische elektriciteit en een walm ozon.

Creatief Schrijven[®]

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

II.

Klik.

07:04:18. Walter stond achter het raam van zijn appartement en keek uit over de straathoek van 4th Street en Main.

Daar strekte het duivenvrouwtje in haar groene wollen jas haar hand uit. Een dikke duif pikte de kruimels behoedzaam uit haar palm. Links, links, rechts. Zevenmaal. Altijd zevenmaal. Walter kwam hier vaker dan kansberekening kon verklaren. Het was de enige seconde van de dag die hem iets gaf in plaats van iets te vragen.

De regels van Model IV had hij proefondervindelijk moeten vaststellen; de handleiding was gedrukt op papier dat zo snel verging dat de letters als mieren van de pagina marcheerden. Hij kon naar elke seconde flitsen en daar één handeling wijzigen, maar het Ministerie verwachtte dat hij handelde zonder de gevolgen waar te nemen. Een reiziger die ophoudt te bestaan kan immers geen nieuwe pogingen doen en het systeem bestraft verificatie met desintegratie. Er bestond een woord voor mannen in Walters positie. Niet-held. Acoliet. Het woord smaakte naar wierook.

De duif pikte. Links, rechts, links.

Walter drukte zijn bril – legeroverschot van de zwarte markt, het enige gereedschap dat het Ministerie hem niet had gegeven – tegen het glas. De stilgezette dag had geen varianten nodig. Links, links, rechts pikte de duif de volgende zesmaal. Normaliteit hersteld.

“Ze bezuinigen op de details,” mompelde Walter tegen ... ja, tegen wie eigenlijk?

III.

Klik.

22:51:02. De koude avondlucht sneed door Walters hemd in het steegje tegenover de avondwinkel van de oude Bernstein.

Dit was de seconde die hij vreesde. Aan de overkant pakte de winkelier het ijzeren rolluik vast en trok het ratelend naar beneden – *ratataaak-clunk*. Walters borst kneep er iedere keer bij dicht. Hij had zelf het rolluik nooit aangeraakt. Nooit Bernstein gesproken. Maar zijn lichaam onthield iets wat zijn geest was kwijtgespeeld. Een herinnering aan een fout, te diep voor het Ministerie om te wissen.

Hij was gaan meten. Bij achttien bezoeken had hij het geratel geklokt met een stopwatch uit de sporttas – wie geeft in hemelsnaam het lot van de wereld mee in een sporttas? – en het ratelen duurde telkens even lang. Op de duizendste van een seconde. Geen rolluik ter wereld ratelt al die keren identiek. Ofwel loog zijn stopwatch, ofwel herhaalde de dag daar een opname van zichzelf. Een lus in de lus. Een naad.

Een tweede hypothese was dat er niets mis was met het rolluik. Er was iets mis met de waarnemer.

Creatief Schrijven[®]

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

Na duizend doorgangen van dezelfde dag begon zijn brein varianten te verzinnen om zichzelf iets te vrezen te geven. Beide verklaringen pasten. Ze pasten even goed. Er was geen experiment dat ertussen kon kiezen, want als er een antwoord was, lag dat in de volgende seconde. En die was verboden terrein.

Bernstein draaide zich om, zoals altijd, keek de straat af, tuurde het steegje in zonder te blijven hangen. In al die doorgangen had geen mens Walter aangekeken. Logisch: hij was de reiziger, zij het decor. Maar draai het om, dacht hij, terwijl de winkelier in het donker van zijn zaak verdween, en je krijgt het koud.

Hij drukte op de knop aan zijn riem en liet zich wegzuigen uit de avond. In de flits van de sprong stond hij zichzelf de derde hypothese toe. Dat er niets te zien was.

IV.

14:12:33. Terug in de kamer greep Walter de hoorn van de zwarte telefoon en draaide het nummer van het Ministerie. De lijn kraakte. Toen klonk de stem van Vosch, vlak en licht vervormd, als woorden samengesteld uit oude opnames.

“Je moet blijven zoeken, Walter.”

“De duif pikte in de verkeerde volgorde,” zei Walter. “Ik heb jullie door. Het rolluik is een opname. Bernstein kijkt me niet aan. Vijftien maart bestaat niet, hé? De realiteit is al gecrasht. Jullie draaien mij op wat er overblijft van de servers, een causale plug in oude software – “

“Stel dat het zo is,” zei Vosch. Het klonk niet als een toegeving. Het klonk als een wiskundeleraar die een som op het bord schrijft. “Wat verandert er dan voor jou? Of aan de handelingen die je uitvoert?”

Walter opende zijn mond. Er kwam niets uit. Hij sloot hem weer.

“Je kan niet verifiëren dat de wereld echt is,” zei de stem. “Of dat ze vals is. Beide toestanden zijn identiek, Walter. Een voltooide taak en een onvoltooide staan op gelijke voet. De man die gelooft dat hij geslaagd is, stopt. De man die gelooft dat het onmogelijk is, ook. Als je werkelijk gelooft dat alles nep is, ga dan langs de kant van de weg zitten en wacht tot het decor wordt afgebroken. Maar jij bent geen van beide mannen, Walter. Jij bent de man in het midden. De man die blijft bewegen.” “Dat heb ik bedacht,” zei Walter. “Dat van die man in het midden. Dat heb ik mezelf gezegd, ergens in de derde maand al.”

“Dan was het een goede gedachte,” zei Vosch. “Wie ze ook had.” Daarna viel de verbinding weg.

Walter keek naar zijn handen en kneep in de huid naast zijn duimnagel tot er bloed uit druppelde. Het was rood en rook naar ijzer, en dat bewees helemaal niets. Hij veegde het bloed af aan zijn broek. Het ergste vond hij niet dat het Ministerie zijn eigen troost tegen hem gebruikte; het ergste vond hij dat het werkte.

V.

Walter kende zijn eigen genre: een pulppocket uit de vuilniscontainer, de kaft doorweekt van regen. Hij had het lot van de wereld al zo oneindig vaak gewogen dat het abstract geworden was, zoals een getal met meer nullen dan er op een blad passen.

Maar ergens bestond er een versie van dit verhaal waarin de held de naad openscheurt, het decor neerhaalt, de regisseur bij de keel grijpt. Een versie waarin hij de juiste seconde vond zonder het te beseffen, met de klank van een deur die achter hem zacht in het slot viel.

Dat meende hij omdat – zelfs met chroom onder de veren – de duif gewicht had. De kruimels hadden gewicht, net als Bernsteins kromme rug. Het waren misschien rekwisieten, maar iemand had er zorg aan besteed. Ze waren allemaal nauwgezet neergezet voor mensen die zelden lang genoeg bleven om er aandacht aan te besteden. Walter had dat wél geleerd. Hij bewoog zich tussen gewone dingen op een gewone dag in maart, in de wetenschap dat het universum hem geen handen gegeven had op maat van de catastrofe; het gaf hem handen op maat van een gezicht, een rolluik, een kruimelend brood.

Eén ding wilde Walter nog. Niet iets weten; weten was de gesel van zijn bestaan. Hij wilde iets kleiner. Kleiner nog dan de seconde die hij van Vosch moest blijven zoeken.

VI.

Klik.

22:51:02. De koude wind. De geur van de stad, of van de decorstukken die de straten naspeelden. Aan de overkant nam Bernstein het rolluik vast. *Ratataaak-clunk*. Walters borst knelde, klokvast. Hij stapte uit het steegje, het licht van een groene neonlamp in, en bleef staan op de plek waar hij het meest zichtbaar was. Hij stak zijn hand op. De groet van een man aan een ander, aan het einde van een lange, vermoeiende werkdag.

Bernstein draaide zich om. Heel even maar. Een halve tel, korter dan het geratel van het rolluik op de stopwatch, bleef de blik van de winkelier hangen op de plek waar Walter hem toezwaaide.

Misschien was het de lus die haperde. Misschien was het een neuron op zoek naar een patroon in een vermoeid brein. Van binnenuit waren die twee niet te onderscheiden, en voor het eerst sinds het Ministerie hem zijn taak had gegeven, deed dat er niet toe. Gezien worden of denken dat je gezien wordt – van binnenuit viel het niet te onderscheiden. Dus mocht hij kiezen. Het moment duurde een seconde, een van de 86.400 tellen die 14 maart vormden, en hij kon er nooit meer heen.

Hij drukte op de knop.

Klik.

VII.

14:12:33. Walter raakte de deurklink niet aan.

De Tachyon Retrograde Model IV reutelde als een stervende koelkast op de keukentafel. Aan de zijkant spuwde een strook ponsband paarse inkt uit die stonk naar gesmolten bakeliet.

In de hoeken van de kamer was de textuur van de muren dunner geworden. Het leek alsof de verf het begaf, maar dat kon ook aan Walters ogen liggen, die om slaap smeekten. Hij liet de twee mogelijkheden naast elkaar bestaan.

Hij ademde drie keer in, drie keer uit.

“Laat dit genoeg zijn,” zei hij tegen ... ja, tegen wie eigenlijk buiten zichzelf? Hij drukte de knop in en ging opnieuw.

Gedeelde tweede plaats De kortste queeste 2026

De zevende prins

door Tim Gistelinck

Er was eens een prinses. Een prinses die zich op haar zestiende verjaardag prikte aan een spinnenwiel. Een prinses die samen met haar hele koninkrijk in een diepe slaap viel. Een prinses die enkel gewekt kon worden door de kus van haar ware liefde. Dat verhaal ken je al. Wat men er zelden bij vertelt, is dat er nog iemand was. Een meisje. Een normaal exemplaar, zo eentje zonder magische krachten of schattig kroontje op het hoofd. En vergis je niet, eigenlijk gaat dit verhaal toch vooral over dat gewone meisje en niet over een of andere willekeurige kerel op een paard. Al begint het er wel mee.

Hij heette Parcifal. Zijn paard was wit, zijn harnas blinkend en zijn zwaard scherp genoeg om een eik in twee te klieven. Hij reed door een donker woud toen hij op een kruispunt kwam. Rechts van hem lag een kasteel, bijna volledig opgeslokt door een muur van doornen; links meer bos. Parcifal zuchtte.

"Vervloekt."

Hij keek nog eens naar het kasteel, schatte de hoeveelheid ellende die er waarschijnlijk achter die doornen verscholen zat, en draaide zijn paard naar links.

"Vandaag niet, Brutus. Vandaag niet."

"Hej!" klonk het plots vanuit het struikgewas. Een roodharig meisje verscheen uit het niets en ging midden op het pad staan. Ze kon nauwelijks vijftien zijn. Ze droeg een broek in plaats van een jurk en hield een zware knots vast. Aan het uiteinde kleefde iets dat verdacht veel op bloed leek.

"Waarom rij je weg?" vroeg ze.

Parcifal wees naar het kasteel. "Dat daar is duidelijk een vloek." "Er zit een prinses gevangen."

"Dat hoort bij een vloek."

"Ze moet gered worden."

"Dat ook."

"Jij bent een prins."

Creatief Schrijven[®]

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

"Ja. En?"

Het meisje keek hem aan alsof hij zojuist had aangekondigd dat water droog was.

"Wel? Is dit niet het soort queeste waar jouw soort van begint te watertanden?"
 Parcifal haalde zijn schouders op.

"Kind..."

"Fiona."

"Fiona dan. Luister. Verlaten kasteel betekent heks. Heks betekent monsters. Monsters betekenen lange werkdagen. En aan het einde mag ik waarschijnlijk een koninkrijk besturen waar ik nooit om gevraagd heb."

"Maar de prinses..."

"...zal ongetwijfeld erg mooi zijn."

"De koning zal je rijk belonen."

"...met verantwoordelijkheden."

Hij glimlachte vriendelijk. "Er komt vroeg of laat wel een jongere prins voorbij die nog gelooft dat heldendom een goed carrièreplan is." Hij gaf zijn paard een tikje, maar dat bleef braaf staren in een paar helblauwe ogen.

"Je begrijpt het niet," zei ze.

"Ik begrijp het uitstekend."

"Niemand anders komt."

"Het spijt me, kind, maar mijn dagen van prinsessen redden liggen ver achter me. Ga naar een dorp, vind een mooie jongen en vergeet deze plek." Hij maakte opnieuw aanstalten om verder te rijden.

Eventjes, heel eventjes maar, leek Fiona een stap opzij te zetten. Een tel later lag hij op zijn rug in het zand met een klein maar vlijmscherp mes tegen zijn keel aan.

"Mijn naam," zei ze kalm, "is Fiona." Parcifal knikte voorzichtig. "En jij gaat dat kasteel binnen."

Hij keek even naar het mes. Toen naar haar.

"Goed," zei hij, al zuchtend.

Fiona glimlachte opgelucht en hielp hem overeind, alsof ze hem niet net van zijn paard had

gesleurd.

"Kom."

"Waarheen?"

"Naar Talia."

Parcifal fronste. "Wie?"

"De prinses."

Vervolgens liep ze met paard en prins in haar zog het pad op richting het kasteel. Het pad verdween even later al in het struikgewas. Parcifal baande zich zwijgend een weg met zijn zwaard. Fiona liep voor hem uit alsof ze iedere doornstruik, steen en boomwortel uit het hoofd kende.

"Hoe lang leef je hier al?" vroeg hij.

"Een half jaar."

Hij bleef even staan. "Een half jaar?"

Ze knikte. "Sinds de vloek."

"En al die tijd ben je gebleven?"

"Ja."

"Waarom?"

Zonder te antwoorden leidde ze hem dieper en dieper het bos in. Na enkele minuten wees ze naar iets tussen de doornen. Een harnas, of beter: wat ervan overbleef. De eigenaar was allang verdwenen.

"Nummer drie. Prins Groothorst," zei Fiona.

"Nummer?" vroeg hij.

"Prinsen."

Parcifal keek haar aan. "Je houdt ze bij?"

"Ja"

"En ik ben nummer..." vroeg hij, voor het eerst met wat onzekerheid in de stem.

"7. Een geluksnummer toch?" Waarop ze vrolijk verder het bos in wandelde. Even later passeerden ze een slapende molenaar, nog steeds met zijn hand om een zak graan geklemd. Daarna een

slapende hond.

"De vloek," zei Parcifal zacht.

Fiona knikte. "Alleen wie van buiten komt, blijft wakker."

"En wordt opgegeten."

"Meestal."

Ze liepen verder. Pas toen vroeg Parcifal: "En jij?"

"Wat ik?"

"Waarom ben jij niet in slaap gevallen?"

"Ik, euh... ik was hier niet."

"Ah?"

"Ik was, euh, weggestuurd."

"Waarom?"

"Omdat..."

"Ah. En waarom ben je hier nu dan?"

Fiona haalde haar schouders op. "Iemand moest blijven."

"Waarom?"

"Omdat..."

Ze zweeg.

Parcifal glimlachte. "Je maakt die zin opvallend vaak niet af."

Nog voor Fiona kon antwoorden, klonk links van hen een schril gegil. Drie goblins stormden het struikgewas uit. Parcifal trok zijn zwaard, naast hem schoot Fiona vooruit. Ze vocht zonder enige sierlijkheid — geen elegant zwaaien zoals de ridders aan het hof, maar slaan, stoten en duwen, alsof ieder gevecht een ruzie in een achterafstraatje was. Binnen enkele ogenblikken lagen de goblins stil. Doodstil.

Even later weken de doornen uiteen en maakten plaats voor een oude weg die ooit naar de hoofdboort van het kasteel moest hebben geleid. Mos groeide tussen de stenen, onkruid had de scheuren gevuld. In het poortgebouw sliepen twee wachters, nog steeds rechtop, de hellebaarden in de hand, alsof ze ieder moment de wacht konden aflossen. Een spin had tussen hun helmen een

web geweven.

Parcifal bleef even staan. "Dat went nooit."

"Wat?"

"Vloeken." Hij keek naar de slapende mannen. "Met monsters weet je tenminste waar je aan toe bent." Fiona zei niets. Ze liep tussen de wachters door zonder hen nog een blik waardig te gunnen. Ze had dat duidelijk al vaker gedaan. De poort stond open. Het kasteel daarachter was oorverdovend stil. Geen stemmen, geen voetstappen — alleen het zachte tikken van water dat ergens diep in de gangen van het plafond droop. Parcifal maakte Brutus vast aan een paal alvorens Fiona te volgen.

Hun laarzen weerklonken over de stenen vloer terwijl ze de grote hal binnenliepen. Terwijl ze zich een weg baanden door de zaal viel er een schaduw over de vloer. Niet langzaam. Plotseling. Alsof iemand de zon had uitgeblazen. Parcifal keek omhoog. Het glasraam boven de troonzaal vulde zich met een donkere vorm. Een vleugel. Nog één. Toen brak het loodwerk met een oorverdovende knal uiteen en regenden duizenden stukjes gekleurd glas naar beneden. Midden in de troonzaal landde een draak. Hij was groter dan Parcifal gehoopt had. Het monster hief langzaam zijn kop op. Zijn gele ogen gleden eerst over Parcifal, daarna over Fiona. Het bleef bij haar hangen. "Dat," zei Parcifal zacht, terwijl hij zijn zwaard trok, "is zelden een goed teken." De draak snoof. Een dunne rookpluim kringelde tussen zijn tanden omhoog. Fiona zette instinctief een stap naar voren. Parcifal hield haar tegen.

"Nee."

"Ik kan hem aan."

"Dat betwijfel ik niet." Hij keek de draak strak aan. "Maar dit is mijn werk." Ze wilde protesteren. Hij was al vertrokken.

Met een luide kreet stormde Parcifal vooruit. De draak kwam hem tegemoet. Staal botste op klauw, vonken schoten door de troonzaal. Parcifal dook onder een uithaal door en sloeg naar de voorpoot van het monster. De draak brulde, draaide zich razendsnel om en zwiepte met zijn staart. De prins vloog dwars door de zaal en kwam hard terecht tegen een zuil.

"Dat," kreunde hij terwijl hij overeind krabbelde, "was onbeleefd."

De draak antwoordde met vuur. Parcifal wierp zich achter een marmeren pilaar terwijl de vlammen langs weerszijden naar boven likten. Hij keek vluchtig de zaal rond. Geen opening. Te zwaar. Te sterk. Zijn blik bleef hangen bij de enorme kroonluchter die hoog boven de draak aan een dikke ketting hing. Natuurlijk. Waarom ook niet. In kastelen hing er altijd wel iets gevaarlijks boven een draak. Hij sprintte naar de muur, sprong op een bank en bereikte net de ketting. Met één krachtige slag hakte hij haar door. De kroonluchter stortte naar beneden, het gevaarte kwam recht op de rug van de draak terecht. De vloer beefde, een wolk stof vulde de zaal.

Parcifal glimlachte tevreden. "Zo." Hij zette een stap dichterbij. De kroonluchter begon te bewegen. Eerst zachtjes, dan met schokken. Toen tilde de draak langzaam zijn kop weer op. "Ach." Meer kreeg Parcifal niet gezegd. De vuurstraal trof hem vol in het schild. Hij werd achteruit geslingerd en

bleef versuft op de vloer liggen. Door de suizende stilte heen hoorde hij voetstappen. Niet de zware stappen van een draak. Lichte. Snelle. Woedende.

Fiona.

Ze kwam niet aangerend. Ze stormde. Haar rode haar golfde achter haar aan terwijl ze het zwaard, zijn zwaard, met beide handen vasthield — niet hoog boven haar hoofd zoals de ridders uit de verhalen deden, maar laag voor zich uit, alsof ze een ploeg voortduwde.

"Fiona!" riep Parcifal.

Ze hoorde hem niet. Of ze koos ervoor hem niet te horen.

De draak draaide zich traag naar haar om. Zijn aandacht was nog altijd bij de prins, die versuft tegen een zuil zat, en precies dat ene ogenblik van aarzeling had Fiona nodig. Ze botste tegen het monster op met het zwaard nog steeds voor zich uit. Het verdween tot aan het gevest in de borst van de draak. Het monster bleef verstijfd staan. Even leek het alsof niemand nog durfde te ademen. Toen zakte de draak langzaam door zijn poten. Recht boven op Fiona.

"Verdomme."

Parcifal krabbelde overeind, rende naar het karkas en zette zijn schouder eronder. Met veel meer moeite dan waardigheid wist hij het loodzware lichaam een eind opzij te rollen. Van onder de draak verscheen eerst een rood plukje haar. Daarna een arm. En uiteindelijk Fiona, die hoestend overeind kroop.

"Leef je nog?"

Ze knikte.

"Mooi."

Parcifal stak haar een hand toe. Ze nam die aan en liet zich overeind trekken. Pas toen keek ze naar de draak. Naar het zwaard dat nog altijd in zijn borst stak.

"Ik..." begon ze.

Meer kreeg ze niet gezegd.

Parcifal glimlachte. "Gefeliciteerd."

"Waarmee?"

"Met je eerste draak."

Ze keek hem ongelovig aan. "Dat was toch jouw draak?"

"Nee." Hij schudde zijn hoofd. "Ik heb hem hoogstens hoofdpijn bezorgd." Hij liep naar het karkas,

trok met een stevige ruk het zwaard los en gaf het terug aan Fiona. "Die overwinning is helemaal van jou." Ze nam het zwaard zwijgend aan, alsof ze niet goed wist wat ze ermee moest.

Parcifal keek de grote zaal rond. De slapende koning zat nog altijd onbeweeglijk op zijn troon. De wachters sliepen. Zelfs het stof leek hier al honderd jaar niet meer bewogen te hebben.

Fiona keek naar de trap. Voor het eerst sinds ze elkaar ontmoet hadden, leek ze te twijfelen.

"Wat is er?"

"Niets."

"Dat geloof ik niet."

Ze zweeg. Parcifal wachtte. Na een tijdje zei ze zacht: "Stel dat..." Ze slikte. "Stel dat we te laat zijn."

Hij keek haar lang aan. "Ben je daar echt bang voor?"

Ze knikte.

Hij glimlachte flauwtjes. "Nee."

"Waarom niet?"

"Omdat je hier al zes maanden bent." Ze keek hem niet-begrijpend aan. "Als de vloek haar had willen doden, was dat allang gebeurd." Hij legde een hand op haar schouder. "Kom."

"Waarheen?"

"Naar de prinses."

Hij zette zich in beweging. Na een paar passen merkte hij dat Fiona hem niet volgde. Ze stond nog altijd midden in de troonzaal, met haar blik op de trap gericht, alsof iedere trede zwaarder woog dan het gevecht met de draak. Uiteindelijk zette ze zich in beweging en klom ze tergend traag de trap op. De stenen treden waren uitgesleten door honderden jaren aan voeten die eroverheen gelopen hadden — koningen, dienstmeisjes, wachters, de prinses zelf. Nu klonk alleen het zachte schuren van twee paar laarzen. Parcifal liep een paar treden achter Fiona. Halverwege bleef Fiona staan. "Ik ben hier nog nooit geweest." Parcifal keek verbaasd op. "Nooit?" Ze schudde haar hoofd. "Ik mocht vroeger niet in de toren komen." Hij glimlachte.

"Prinsessen."

"Ze glipte soms wel naar buiten." Fiona glimlachte zelf ook, al was het nauwelijks zichtbaar. "Naar de stallen."

"Dat klinkt al minder als een prinses."

"Ze vond paarden interessanter dan etiquette."

"Een verstandig meisje."

"Ze haatte borduren."

"Nog verstandiger."

Fiona liet haar hand over de stenen muur glijden terwijl ze langzaam verder klom. "Ze was nergens goed in waar prinsessen goed in horen te zijn."

"En waarin was ze dan wel goed?"

Fiona dacht even na. "Lopen."

Parcifal keek haar vragend aan. "Lopen?"

"Ja."

"Dat lijkt me een tamelijk nutteloze koninklijke vaardigheid."

"Niet als je probeert weg te lopen van je gouvernante."

Heel even lachten ze allebei. Het geluid galmde de trap op en af. Boven hen verscheen een houten deur. Massief eikenhout. Onversierd. Alsof zelfs de timmerman vergeten was dat achter die deur een prinses woonde. Fiona bleef ervoor staan. Haar hand rustte op de ijzeren klink. Maar ze duwde niet. Parcifal wachtte. "Je bent bang."

"Nee."

"Jawel."

Ze sloot haar ogen. "Ik ben bang dat ze mij niet meer kent."

Parcifal zei niets.

"Of erger." Ze slikte. "Dat ze me wel kent."
Hij fronste. "Is dat erger?"

"Misschien."

"Waarom?"

Ze antwoordde niet meteen. Toen ze eindelijk sprak, klonk haar stem zachter dan hij haar ooit gehoord had. "Toen de vloek begon..." Ze zweeg. "...had ik ruzie met haar."

Parcifal voelde hoe er iets op zijn plaats viel. Niet alles. Maar genoeg. "Waarover?"

"Dat doet er niet toe."

"Voor jou blijkbaar wel."

Ze bleef naar de deur kijken. "Ze zei dat ik moest vertrekken." "En jij?"

"Ik ben vertrokken."

De stilte die daarop volgde was langer dan alle vorige samen. "Hoe lang?"

"Nog geen uur." Ze glimlachte schamper. "Toen begon de vloek." Parcifal keek naar haar rug en zette een stap dichterbij. "Fiona." Ze draaide zich niet om.

"Je bent niet gebleven om haar te redden." Ze kneep haar ogen dicht. "Je bent gebleven omdat je dacht dat dit jouw schuld was."

Er rolde één traan over haar wang. Ze veegde hem haastig weg. "Misschien." Parcifal glimlachte verdrietig. "Je bent een verschrikkelijke leugenaar."

Heel voorzichtig legde hij een hand op de klink. "Al die tijd dacht je dat je een prins nodig had." Ze knikte nauwelijks zichtbaar. "Waarom?"

"Omdat..." Ze haalde diep adem. "...zo gaat het verhaal... toch? Parcifal keek haar lang aan. Toen glimlachte hij. "Fiona." Ze keek eindelijk op. "Volgens mij had deze queeste een pak korter kunnen zijn dan zes maanden. Hij haalde zijn hand van de klink, zette een stap achteruit. "Ik denk alleen niet dat je dat zelf al doorhad." Langzaam maar zeker daalde hij de trap af, eerst in stilte, dan vrolijk fluitend. Ergens boven hem ging een deur piepend open en tegen de tijd dat hij bij de poort was, leek alles en iedereen te ontwaken. Wachters, honden, molenaars, ... Van ver boven hem leek iemand zijn naam te roepen. Hij zwaaide zonder om te kijken. Zocht Brutus op, steeg in het zadel, en reed het sprookje uit.

Derde plaats De kortste queeste 2026

Lysken

door Bjorn Schievers

Tegen de avond begon het land te verdwijnen.

Eerst zonken de lage velden weg in nevel. Daarna werden de elzen langs de gracht zwarte strepen zonder wortels of kruin. Ten slotte verdween zelfs het pad onder de voeten van Wouter van Testelt.

Hij bleef staan en luisterde.

Niets. Geen kerkklok. Geen honden. Geen krakende karrenwielen. Alleen de regen tikte zacht op het koren, zonder haast.

Wouter trok zijn mantel dicht om zich heen, de wol was doorweekt en zwaar. Zijn zwaard bengelde tegen zijn been. Onder zijn laarzen hield de modder hem koppig vast. Hij had sinds de ochtend niets gegeten behalve een korst roggebrood en enkele zure bessen die hij langs het pad had gevonden.

De monnik in Averbode had hem verzekerd dat de oude weg naar het oosten liep. Daar zou hij de kapel vinden die door geen priester meer bediend werd. Onder het altaar lag, zo werd gezegd, het gebeente van ridder Arnoud, die honderd jaar geleden een kind uit de klauwen van een wolvin had gered. Wouter moest één vingerkootje uit het graf halen en naar de abdij van Averbode brengen.

Een geringe opdracht voor een man die zichzelf ridder wilde noemen. Zijn eerste queeste. Misschien ook zijn laatste kans op eerherstel.

Hij hervatte zijn weg. Stilstaan in de kou zou hetzelfde zijn als langzaam knielen voor de dood.

Aan de overkant van de velden lagen enkele hoeven, ver van elkaar gebouwd langs de modderige weg. De meeste waren donker, maar achter één klein venster brandde nog een rustige gele vlam.

Wouter bleef staan.

Voor het eerst sinds de avond viel, leek de wereld weer een plaats te bevatten waar mensen woonden.

Aan de deur klopte hij driemaal.

Binnen verschoof iets.

De deur ging open.

Meteen sloeg warme lucht hem tegemoet. Hij rook brood en houtrook, hij hoorde ook duidelijk een keteltje pruttelen.

Creatief Schrijven[®]

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

Een vrouw met diepblauwe ogen en blond haar kwam voorzichtig achter de deur uit. Ze veegde haastig haar handen aan haar schort af, waaronder ze een eenvoudig linnen kleed droeg.
“Gij zijt verdwaald.”

Haar stem klonk vertrouwd. Hij kende haar, al wist hij niet waarvan. Lang geleden. Misschien toen hij nog een jongen was.

Wouter boog het hoofd.

“Ik zoek onderdak voor één nacht. Ik kan betalen.”

“Neen.” Ze schudde aarzelend haar hoofd.

Hij legde zijn hand op de beurs aan zijn riem.

“Ik heb munten.”

Ze aarzelde voor ze de deur iets verder openzette.

“Dat bedoelde ik niet... Ge hoeft niet te betalen.”

Ze glimlachte ongemakkelijk.

“Kom binnen,” zei ze. “Ge zijt doornat.”

Hij aarzelde in de deuropening. Zijn hand rustte nog op de klink, alsof hij elk ogenblik weer de regen in kon belanden. Maar dan zette hij toch de stap.

Binnen heersten haardvuur en stilte, de regen bleef achter de deur.

Het vertrek zag er netjes en verzorgd uit. Aan de balken hingen bloemen, bundels vlas en strengen gedroogde appels. Een keteltje hing boven het vuur. In een kribbe sliep een baby onder een blauw wollen dekentje, waarop langs de rand kleine witte kruisjes waren geborduurd.

Wouter knikte naar de kribbe.

“Mijn man is een jaar geleden gestorven. Ik was al in verwachting.”

“Dat spijt me.”

Zij sloot de deur en schoof de grendel ervoor.

“Dank u. Mijn naam is Lysken.”

“Wouter van Testelt.”

“Van Testelt.” Ze pauzeerde na de naam. “Dan zijt gij ver van huis.”

“Ik heb geen huis meer.”

Lysken keek hem bezorgd aan.

Het was slechts een moment, maar onder haar blik voelde Wouter zich beschaamd.

“Ga zitten,” zei ze.

Hij nam plaats aan een tafel bij het vuur, dat rustig verder knapte. De warmte kroop door zijn natte kleren en deed zijn huid tintelen. Lysken schonk bier uit een stenen kruik. Het was donker, gekruid en warm.

“Gij reist voor geld?” vroeg ze na een korte stilte.

“Voor eer.”

Ze lachte, kort en onverwacht. Dan keek ze hem aan alsof zij zich moest verontschuldigen.

Er trok iets door Wouter heen.

De geur van warm gras.

Een natte zoom.

Gelach.

Een hand die de zijne losliet.

Meer kreeg hij niet vast.

Wouter lachte mee met haar.

Lysken zette brood en een kommetje dampende erwtensoep voor hem neer. Ze gaf hem het enige stukje vlees. Even leek hij het te willen weigeren, maar ze schoof het meteen dichterbij en knikte.

Hij brak het brood. De korst kraakte onder zijn vingers.

“Vergeef me. Het brood is droger dan ik dacht.”

Ze brak zelf een stuk af en dopte het in haar eigen soep.

Hij staarde haar iets te lang aan en at dan verder.

“Vertel mij dan, welke eer zoekt Wouter van Testelt in deze nevel?”

Hij vertelde haar over ridder Arnoud en het gebeente onder de verlaten kapel. Hij sprak over de abt die hem de opdracht had gegeven en over de zegelbrief die, na voltooiing, zijn moed zou bevestigen.

Lysken luisterde zonder hem te onderbreken.

“Daarvoor trotseert gij kou en dood,” zei zij toen hij klaar was.

“En denkt ge dat dat genoeg zal zijn?”

“Relieken hebben macht.”

Ze moest nadenken.

“Omdat dode mannen sterker zijn dan levende?”

“Omdat zij zuiverder waren.”

“En gij wilt ook zuiver worden?”

Wouter keek in zijn beker terwijl ze bijschonk.

“Ik wil iets worden.”

Dat antwoord leek haar tevreden te stellen.

Zij ging tegenover hem zitten. Het vuur verlichtte één zijde van haar gezicht. “Wat waart gij voordien?” vroeg ze.

Hij wilde zeggen: zoon. Het woord kwam niet.

“Mijn vader bezat land,” zei hij. “Niet veel. Genoeg om te verliezen.”

“Hoe verloor hij het dan?”

“Door schulden.”

Wouter wreef met zijn duim over de rand van zijn kom.

“Van mij.”

Lysken zweeg.

Wouter wreef nog harder over de rand van zijn kom.

“Ik heb dat nog nooit hardop gezegd.”

Er viel een stilte waarin zelfs het tikken van de ketel hoorbaar werd.

“Ik speelde,” zei hij. “Kaarten. Dobbelstenen. Eerst om bier. Later om geld. Op een nacht verloor ik meer dan ik bezat. Mijn vader betaalde. Hij verkocht het oostelijke veld.”
Lyskens ogen waren droef.

“Hij zei dat een vader betaalt voor de fouten van zijn zoon. Alsof dat de natuurlijke orde was.”

Ze keek naar het vuur.

“Dat moet zwaar geweest zijn. En uw moeder?”

Wouter sloot zijn ogen.

Hij zag een hand in een pot roeren. Een houten lepel. Een blauwe mouw. Maar haar gezicht kon hij zich niet meer voor de geest halen.

“Zij stierf die winter.”

“Van verdriet?”

“Gij meent dat ik haar dood heb veroorzaakt.”

“Neen,” zei Lysken. “Maar ‘t feit dat ge er meteen zelf over begint...”

Het vuur knapte.

Een vonk sprong uit de haard en doofde op de vloer.

Priesters hadden over zonde gesproken, krijgslieden over zwakte, schuldeisers over betaling. Maar Lysken keek hem aan zonder oordeel.

“Mijn vader stierf twee jaar later,” zei hij. “Hij liet mij niets na.”

“Ik ben zeker dat hij u zijn vergeving naliet.”

Wouter keek naar zijn lege kom. Hij zocht naar een antwoord, maar er kwam geen.

De baby begon te dreinen. Ze stond op en wiegde de kribbe tot de kleine weer stil was.

Wouter keek haar lang aan.

Er was iets aan haar gezicht veranderd. De vermoeidheid rond haar ogen leek verdwenen.

Lysken schoof weer dichterbij.

“Mist ge hem nog?”

“Soms.”

“Wat zou hij nu zeggen?”

Wouter wilde antwoorden.

In zijn herinnering hoorde hij een stem, maar geen woorden. Alleen de klank van een man die hem van ver over een veld riep.

“Hij zou zeggen dat ik nog altijd vlucht.”

“Waarvoor?”

“Voor het ogenblik waarop ik niets meer heb om na te jagen.”

Lysken legde haar hand op tafel.

Haar vingers lagen dicht bij de zijne.

Wouter voelde de warmte ervan zonder dat zij hem aanraakte. Haar uitdrukking leek wat gespannen en zij stond gauw recht.

De soep was op. De kom leek leeggeschraapt, hoewel hij zich niet herinnerde veel gegeten te hebben.

Lysken schonk zijn beker opnieuw vol.

“Hebt gij ooit een vrouw liefgehad?”

Wouter dacht aan zijn jeugd. Katelijne. Neen. Dat was niet juist...

Hij zag bruin haar. Misschien blond. Een beek achter een molen. Haar voeten in het water.

Het gezicht ontbrak.

“Het is al lang geleden.”

“En waarom zijt gij niet bij haar gebleven?”

Het klonk als een verwijt in zijn oren.

“Zij had mij verlaten,” fluisterde hij.

Een frons verscheen op het voorhoofd van de vrouw.

“Of zijt gij het soort man dat zijn mantel al omdoet terwijl de ander nog vraagt of hij blijven zal.”

Wouter stond plots recht.

“Neen. Genoeg. Morgen vertrek ik vroeg.”

Zijn vingers vonden de harde rand van de verzegelde brief onder zijn mantel. De was voelde nog stevig aan. Morgen, dacht hij.

Lysken strekte haar hand uit en raakte zijn pols aan.

Haar aanraking was warm.

Er verspreidde zich een loomte door zijn lichaam, via zijn arm naar zijn borst. Zij hielp hem

zacht terug op de houten bank.

Hij wist bijna zeker dat hij ooit haar hand had vastgehouden.

Lysken stond op en liep naar de ketel. Haar linnen kleed volgde de lijn van haar lichaam. Hij stelde zich voor hoe het zou zijn als zij haar hand nog eens op hem legde.

Zij schepte het laatste beetje erwtensoep in zijn kom. De lepel bleef boven zijn kom hangen. Geen van beiden sprak.

De tranen gleden over zijn gezicht terwijl hij verder at.

Lysken kwam naast hem zitten en legde zijn hoofd tegen haar schouder. Ze streek door zijn haar.

“Gij hebt genoeg gestreden,” fluisterde zij. Haar stem brak bijna op het laatste woord.

Wouter sloot zijn ogen. De abt had hem bevolen. Zijn vader had hem vergeven. Maar niemand had hem ooit toestemming gegeven om op te houden.

“Ik heb niets bereikt,” zuchtte hij.

“Dan hoeft gij niets meer te verliezen.”

Hij sloot zijn ogen.

Ze rook naar gedroogde bloemen en appelen.

Er verstreek tijd.

Hoeveel wist hij niet.

Toen hij opnieuw opkeek, was het vuur lager. Of hoger. De kaars op tafel was bijna opgebrand, maar daarnaast stonden drie nieuwe kaarsen die hij niet had zien aansteken.

Wouter luisterde. Niets. Geen pruttelende ketel. Geen baby.

Lysken zat weer tegenover hem.

Haar gezicht was jonger geworden. Ze kon nauwelijks twintig zijn. Haar huid was helder, haar wangen rood van leven.

“Vertel mij over uw moeder,” zei ze.

“Mijn moeder heette... Ik weet niet meer hoe zij eruitzag.”

Lysken sloot even de ogen, een lichte glimlach op haar gezicht.

Wouter probeerde zich zijn vader voor te stellen, maar de gedachte gleed weg. Ze knikte alvorens haar ogen weer te openen.

Lysken nam zijn hand vast. Haar hand was zo mooi.

De zijne zag er vreemd uit. De huid was droog en dun rond de knokels. Hij trok zijn hand terug. Het huis antwoordde met een kraak, diep in zijn balken.

Hij stond op, maar zijn knieën kraakten. Een felle pijn schoot door zijn heup en hij moest zich aan de tafel vasthouden. Elke stap kostte moeite.

“Wat gebeurt er met mij?”
Zijn stem klonk schor. Oud.

Ze keek weg.

“Gij zijt moe.”

Hij betastte zijn gezicht. Zijn wangen waren ingevallen. Diepe plooien liepen van zijn neus naar zijn mond. De huid van zijn hals hing slap boven zijn kraag.

“Neen.”

Achter hem stond Lysken op.

“Wat hebt gij gedaan?”

“Ik heb geluisterd. Ik neem niets wat niet vrijwillig gegeven wordt. Meer keuze is mij niet gelaten.”

Hij keek weer op naar haar. Hoewel hij iets anders verwachtte, zag hij dezelfde mooie vrouw.

Lysken stond bij het vuur, schoon en jong. Haar blonde haren glansden. Er vielen hem nu wel nieuwe dingen op in het huis.

In een hoek zaten een man en vrouw als versteend voor zich uit te staren. Er lag een licht laagje stof op hun schouders, maar hun ogen waren vochtig. Tussen de verstijfde handen van de vrouw hing een afgescheurde reep blauwe wol. Langs de rand waren kleine witte kruisen geborduurd.

Hij zag hoe Lysken droevig naar de muur staarde en volgde haar blik. Tegen de muur stonden drie kinderschoenen. Twee naast elkaar. De derde lag op zijn zij, met de veters nog dichtgeknoopt.

De kribbe.
De kribbe bevatte alleen een in elkaar gezakt dekentje.

Wouter struikelde bijna terwijl hij weer op zijn stoel neerschoof. “Wat zijt gij?”

Lysken keek even weg, haar handen trilden.

“Wat gij nodig had.”

Hij tastte naar zijn zwaard.
De schede hing nog aan zijn riem, maar het leer was vermolmd. Toen hij het gevest greep, brak het af. De verroeste kling viel in stukken op de vloer. Hij bemerkte de gaten in zijn schoenen en zijn broek, die in flarden rond zijn been bewoog.

“Hoe lang?”

“Lang genoeg.”

“Jaren?”

“Wat maakt een jaar uit voor iemand die nergens verwacht wordt?”

Wouter strompelde naar de deur. De grendel leek hoger te zitten dan tevoren. Zijn vingers hadden geen kracht. Buiten stonden andere hoeven, daar was hij zeker van. Hij probeerde zich te herinneren aan welke kant.

In zijn hoofd lag alleen nevel.

Achter hem hoorde hij Lysken naderen.

“Mijn queeste,” zei hij. “Ik moet...”

De rest was weg. Er was een abdij geweest, meende hij. Een kapel. Of had Lysken hem dat verteld?

Hij wist niet meer waar hij vandaan kwam.

“Ziet ge?” fluisterde zij vlak achter hem. “Niets wacht op u.”

Zij probeerde haar hand op zijn schouder te leggen, maar Wouter maakte een stevige zwaai met het gevest van zijn zwaard.

De afgebroken rand raakte haar slaap.

Lysken stootte een lage, holle kreet uit.

Ze sprak, maar met de stem van zijn moeder.

Daarna, zonder dat haar lippen anders bewogen, antwoordde zijn vader. Wouter verstijfde.

Lysken sloot haar armen om hem heen.

Met de zachte stem van het meisje bij de beek troostte ze hem. “Wij zijn bij u. Nu zijt gij niet langer alleen.”

Wouters adem werd traag en gelijkmatig. Met open mond liet hij het gevest vallen.

Alle verloren gezichten keerden tegelijk terug.

Zijn moeder bij het raam... Zijn vader op het veld, de zon in zijn baard. Katelijne. Ja, Katelijne, die hilde toen hij haar vertelde dat hij voor dageraad vertrekken zou.

Wouter snikte en drukte zich tegen Lysken aan, omdat zij alles bezat wat nog van hem over was.

Nadat Wouter stil geworden was, streelde Lysken nog eenmaal zijn haar. Ze nam hem voorzichtig in haar armen en wiegde hem zacht.

Ze fluisterde heel zacht: “Het spijt me. Ik zal u niet vergeten.” Ze bleef nog lang zitten, alsof zij wachtte tot hij weer zou opstaan. Toen ging de laatste kaars uit.

Vierde plaats De kortste queeste 2026

Drieëndertig treden

door Gitta Van Reeth

Een zoute wind waait langs mijn wimpers.
Ik sper mijn ogen open en haal diep adem.

Drieëndertig treden.

Dat is alles. Drieëndertig passen maar, en ik ben in de tempel. Makkelijk, toch? Mijn tenen kennen de tempeltreden zoals vingers een stukbeduimelde plattegrond. Elke oneffenheid, elk puntig kiezeltje heeft zich in mijn zolen gegrift. Ik weet perfect op welke plek mijn voeten moeten landen om niet de minste weerstand te ervaren van de uitgesleten stenen. Elke dag loop ik erover. Niet één keer, maar minstens tien. Van ons verblijf aan de overkant van het plein tot bij de Tempel van de Eeuwigheid. Het bloedrode gebouw dat met zes slanke zuilen hoog boven de grijze trappen uit torent. Het fresco in het fronton staat zo op mijn netvlies gebrand dat ik het zelfs met een simpel takje zou kunnen natekenen in het zand.

In het midden van het schilderwerk staat onze meester afgebeeld, de Tijdbewaker. Mét hoofdletter, net zoals de Tempel. De schilder heeft de details goed gevat: zelfs van hier beneden zie je de denkrimpels in zijn voorhoofd, de helderheid van zijn blauwe ogen en de grijze streken in zijn zwarte baard. Zijn lange donkerpaarse gewaad verhuult de rest van zijn lichaam. Vlak boven zijn hoofd zweeft de afbeelding van zijn heilige artefact: de Zandloper. Ja, ook met hoofdletter.

Achtentwintig treden.

Ik hoef niet achterom te kijken om te weten dat het uiterlijk van mijn meester nu heel wat minder indrukwekkend is. Alhoewel, misschien nu net nog indrukwekkender dan gewoonlijk. Zoals hij daarnet in elkaar zakte aan de voet van de tempel ... Bijna al mijn zusters waren zo overrompeld door de aanblik van zijn uitdovende ogen en zijn grijzende huid dat ze er niet aan dachten om het heilige artefact uit de zak van zijn gewaad te grissen. Behalve ik. Onze dagelijkse ceremoniële optocht over het tempelplein was nog maar amper halverwege, toen mijn scherpe ogen opvingen dat de benen onder zijn gewaad lichtjes wankelden. Onmiddellijk dekten wolken het zonlicht af en stak er een frisse wind op. Ik merkte al een tijdje dat de hogepriesteres geregeld met een bezorgde blik naar onze meester keek, en dat er vast dus al langer iets aan de hand was. Mijn deductievermogen laat me zelden in de steek. Ik schrok er dan ook niet van dat het lichaam van de Tijdbewaker net voor de trappen van de tempel plotseling één werd met de grond. Terwijl het gegil van mijn zusters over het plein schalde, schoot mijn arm al naar voren om de Zandloper weg te kapen. Waarom?

Drieëntwintig treden.

Creatief Schrijven[®]

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

Het is een van de meest interessante verhalen die we tijdens ons noviciaat krijgen voorgeschoteld. Na de dood van een Tijdbewaker moet er snel een opvolger worden gekozen om de enige tijdlijn veilig te stellen. Die wordt pas echt officieel ingewijd als hij – of zij! – het heilige artefact van de vorige Tijdbewaker in het schrijn van de tempel plaatst. Dan vindt een machtsoverdracht plaats die onherroepelijk is. Die macht is niet weggelegd voor ons, zusters van de Tempel van de Eeuwigheid. Wij moeten maar aanvaarden dat er voor ons geen enkele promotie bestaat. Behalve hogepriesteres worden, maar dat levert je nog altijd geen hoofdletter op.

Ik heb bij mijn zusters nooit ambitie gemerkt, maar nu ik achter me snelle voetstappen hoor, die worden afgewisseld met een aanzwellend gehijg, besef ik dat er blijkbaar toch een paar andere kandidaten zijn die de functie in de wacht willen slepen. Laat ze maar proberen! Ik grijns en klem de Zandloper nog steviger vast. Mijn zweet lijmt het glas vast aan mijn huid.

Achttien treden.

Terwijl mijn voeten op en neer dansen over de trap, flitsen mijn gedachten weer naar het fresco. De Tijdbewaker in het midden, met rechts van hem twaalf zilveren silhouetten. Mijn zusters en ik, de uitverkorenen die de missies van de Tijdbewaker uitvoeren. De silhouetten zijn identiek. Ook al werden we allemaal uniek geboren, als zusters van de Tempel hoorden we er precies hetzelfde uit te zien. Toen we intraden, verdween onze naam, werd ons haar geschoren en hees de hogepriesteres ons allemaal in eenzelfde grijs gewaad, met een rok tot op de kuit. Ons uiterlijk moet makkelijk vervormbaar zijn, zodat we andere gedaanten kunnen aannemen tijdens de opdrachten die de Tijdbewaker ons geeft. Queestes waarvoor hij simpelweg het zand laat draaien, alsof ze helemaal niks voorstellen. “Om het evenwicht in de tijd te bewaren, stuurt het zand jullie naar het verleden of de toekomst,” zegt hij dan. “Alleen als je daar exact doet wat ik zeg, kunnen we de chaos bedwingen.”

Ik heb al zoveel missies uitgevoerd dat ik de tel kwijt ben. We hebben oorlogen vermeden en in gang gezet. Mensen gered en gedood. Informatie doorgegeven en vernietigd. Tijdglijders noemen we ons wel eens. Het zand tilt ons op en brengt ons waar we naartoe moeten. Slagen we niet, dan draait de meester de Zandloper gewoon nog een keer om. “Als je niet slaagt in je opdracht, dan moet je het opnieuw proberen, zuster acht,” zei hij ooit tegen me, toen ik teleurgesteld en doodmoe terugkeerde van een missie die hij afdeed als een klasse één: makkelijk, kort, slechts een beperkte ingreep.

“Het is niet omdat de missie kort is, dat ze makkelijk hoeft te zijn,” had ik gebromd. De hogepriesteres had me zeker niet gehoord, anders had ze me ongetwijfeld een dag schoonmaakcorvee gegeven in het heiligdom. De Tijdbewaker nam het me gelukkig ook niet kwalijk. “Korte missies zijn vaak de belangrijkste,” had hij zelfs instemmend geknikt.

Acht treden.

Mijn zusters en ik lossen gehoorzaam op wat onze meester veroorzaakt, waarna we weer in stilte terugkeren naar ons eiland hier midden in de Zee van Tijd, dat zelf geen verleden of toekomst heeft, alleen een nu. Een nu waarin ik, als eerste tijdglijder ooit, de nieuwe Tijdbewaker word.

Zeven treden.

“Zuster acht!” De schelle stem van de hogepriesteres scheert over de trappen, maar ik draai me niet om. Ik kan me prima voorstellen hoe ze daar staat.

Met haar gouden gewaad wapperend in de middagwind, haar naakte arm opgeheven, haar scherpe vinger naar mij gericht. Ze is de laatste figuur die in het fresco aan de linkerkant van de

meester zit, zijn nederigste dienaars, die niet terugdeinst om de zusters met de vervelendste straffen op te zadelen als ze een mening blijken te hebben. Veel te streng en te machtig. En toch kreeg ze geen hoofdletter.

Vijf treden.

De beige trappen voor me lijken hun kleur te verliezen onder het dikker wordende wolkendek. De wind suist scherp over mijn kale hoofd. Ik verbijt de steek in mijn zij. Opnieuw tuimelt de schelle stem over de treden, voor een stuk afgesneden door de steeds fellere wind: “Zuster acht! Beheers je!” Waarom spreekt ze alleen mij aan en niet de zusters die me zijn achternagegaan? Hoeven zij zich niet te beheersen? Ik klem mijn hand nog steviger om de Zandloper en versnel mijn pas. Het gehijg achter me komt dichterbij. Vanuit mijn ooghoeken zie ik hoe links en rechts van me twee zusters puffend de trappen op snellen. Links herken ik de plumpe pas van zuster tien. Ik geloof dat ze platvoeten heeft. En dat knalrode hoofd aan de andere kant kan niet anders dan dat van zuster twee zijn. Haar gebrek aan conditie is vaak het onderwerp van stiekeme grapjes. Ik heb van haar niks te vrezen – lang teert ze niet meer op haar volharding. Al hebben zij wel het geluk dat ze hun lange rok kunnen optillen, wat de kans op struikelen verkleint. Zelf heb ik maar één hand vrij om te vermijden dat de dikke zoom van mijn gewaad tegen mijn kuiten beukt, en daar slaag ik niet al te best in. Bovendien zijn de hoogste treden veel smaller. Mijn tempo matigen is beter dan struikelen. Ik hap naar adem en focus me op de ingang van de tempel, nu vlakbij.

Twee treden.

Een doffe kreet aan mijn rechterkant, gevolgd door een harde plof. De oververmoeide zuster twee is gegrepen door de smallere treden. Had ik het niet voorspeld? Ondertussen gonst het bloed me door de oren. Een snelle blik naar rechts leert me dat de platvoeten van zuster tien mij geluk hebben gebracht. Ze is minstens negen treden achterop! Ik blaas hard uit als ik bovenaan de trap kom. Hier sta ik vaak vlak voor de avond valt, maar dan natuurlijk met mijn rug naar de tempel, uitkijkend over het eiland. Voelen hoe de golven van de Zee van Tijd de nacht zacht en zout naar mij toe rollen, is een schaars moment van rust en vrijheid.

Focus!

Recht voor me ligt de tempelingang, tussen de twee breedste zuilen, die rechtstreeks uitgeven op het heiligdom binnenin. De schrijn voor de Zandloper is amper een twintigtal passen van mij verwijderd. De houder is gemaakt van het zuiverste witte gesteente en staat op een breed altaar, waar wij zusters elke dag verse bloemen neerleggen. Het uitbundige paars, oranje en geel zijn de enige kleuren in de verder spierwitte ruimte.

Rechts van me duikt zuster tien weer op, die de laatste smalle treden bedwingt. Ik zet het op een rennen. Drieëndertig treden, twintig voetstappen. Zo makkelijk is het om de nieuwe Tijdbewaker te worden. *Korte missies zijn vaak de belangrijkste.*

Kon ik mezelf nu al maar met de Zandloper een paar minuten vooruit in de tijd sturen. Ik zie het plaatje haarscherp voor me: het heilige artefact dat stevig rust in de armen van steen, ikzelf ernaast, een hand in de zij om de pijnlijke steek weg te duwen, glunderend van oor tot oor, terwijl de hogepriesteres met een onthutste blik het heiligdom betreedt, een drietal gechoqueerde tijdglijders in haar kielzog. Hoe zou ik de macht van de Zandloper over me voelen komen? Zal het zachtjes zijn, als een aai over het hoofd, of ruw, als een smak in het gezicht? Die laatste gedachte wordt onverwacht werkelijkheid, als mijn linkervoet plotseling in de zoom van mijn rok haakt, een pas

mist en de kraakheldere vloer van het heiligdom in een rotvaart op me afkomt. Terwijl mijn wang op de witte tegels knalt, vraag ik me af of één worden met de grond misschien iets typisch is voor Tijdbewakers, en of deze val dan misschien een goed teken is. Ik schud de smak zo snel mogelijk van me af en krabbel overeind. Dan besef ik het pas: ik heb mijn beide handen op de grond gezet om me af te duwen. Als ik mijn handen vrij heb ... waar is de Zandloper dan?

Ik kijk op en de adem wordt uit mijn keel geperst. Achter me hoor ik het gegil van zuster tien. Het heilige artefact stuiter over de vloer. Eén keer, twee keer raakt de zilveren houder met een vrolijk rinkelend geluid de grond. Ting, ting.

Ik spring naar voren en strek me volledig uit, maar mijn vingertoppen raken de wegspringende Zandloper net niet. Ting, ting.

Opnieuw gegil achter me, een andere stem. Ik kan mijn blik niet wegrukken van de rondtollende Zandloper, waarvan de houder opnieuw tegen de vloer tikt. Even lijkt de tijd stil te staan. Mijn uitgestrekte arm bengelt bewegingloos in de lucht, mijn mond hangt open. De gil achter me ebt weg in zijn eigen echo en wordt gevolgd door een dreigend gerommel van buiten.

De Zandloper raakt de vloer met een van zijn reservoirs. Het glas barst, breekt, en spat daarna uit elkaar in een regen van scherven, die traag de lucht in zweven en enkele tellen blijven hangen, voor het geluid van een donderslag de tijd weer in gang zet en de glasstukjes naar alle kanten van de tempel schieten. Mijn arm zakt neer, mijn mond valt dicht. Er lijkt een warme traan over mijn wang te lopen, maar de vinger waarmee ik hem weg probeer te vegen, kleurt onmiddellijk rood. Dan voel ik de snijdende pijn van een scherf in mijn wang en schreeuw ik het uit.

“Zuster acht ...” Ik draai me om en staar in het strakke gezicht van de hogepriesteres, die wordt geflankeerd door zuster twee, vier, vijf en tien. Waarschijnlijk hebben vier en vijf haar de trappen opgedragen, anders zou ze hier niet zo snel gestaan hebben met haar fragiele voetjes.

“Wat heb je gedaan?” Haar stem trilt van ingehouden woede.

Ik kijk om me heen. De korrels van de Zandloper kleuren de witte vloer zo rood als mijn vinger.

“Wat ... heb je ... GEDAAN?” De hogepriesteres klinkt uitzinnig. Ik deins achteruit en hou mijn handen voor me. “Het is niet omdat de missie kort is, dat ... dat ze m-makkelijk hoeft te zijn,” stamel ik, terwijl de glasscherven in mijn voeten dringen.

Zuster twee schudt haar oververhitte hoofd en kijkt me teleurgesteld aan.

“Wij wilden je tegenhouden, acht,” fluistert ze.

De hogepriesteres loopt naar me toe en houdt haar vinger weer dreigend op mij gericht. Buiten beginnen regendruppels op de tempeltreden te trommelen. De lucht boven het plein wordt pikzwart. In de verte kraakt een bliksemschicht over de Zee van Tijd.

De hogepriesteres staat vlak voor me en reikt met haar vinger naar mijn bezwete voorhoofd. Mijn pijnlijke voeten houden koppig stand.

“Zuster acht”, fluistert ze, “jij ... hebt de tijd gedood.”

Zodra het topje van haar vinger mijn huid raakt, wordt alles wazig en begint de hele tempel te trillen.

...

Als je niet slaagt in je opdracht ...

Dan moet je het opnieuw proberen, zuster acht.

...

De storm valt stil. De geur van regen trekt op. Een zoute wind waait langs mijn wimpers.

Ik sper mijn ogen open en haal diep adem.

Drieëndertig treden.

Dat is alles. Drieëndertig passen maar, en ik ben in de tempel. Makkelijk, toch?

Eervolle vermelding De kortste queeste 2026

Oscars Avondwandeling (met het beest met de veel te lange poten)

door Bram Simons

Iets moest naar buiten. Oscar trok een vuilniszak achter zich de trap af. De lift in het gebouw deed de laatste tijd raar en lastig. Oscars bed stond op de bovenste verdieping. Daar lag hij bijna te dromen, toen iets in hem plots angstig wakker schrok. Slaapdronken strompelde Oscar trede na trede naar beneden. De trap kraakte en in de zak rammelden vergeten dingen.

De voordeur was zo'n dubbel geval, waar de deur aan de straatkant altijd open bleef voor de postbode of een bezorger, en met tussen de twee deuren een muur van brievenbussen voor mensen die Oscar niet kende. De tweede deur viel vanzelf in het slot, maar langs binnen kreeg je die altijd nog open met de klink. Beide deuren waren oud. Het glas was vettig en troebel en oude lijm van een vorige generatie stickers ving nu stof en insecten. Oscar sukkelde met zijn zak naar buiten. De deur viel vanzelf in het slot.

Oscars rug rilde. Hij had de klik gehoord. Hij liet de zak los, die net als Oscars moed met een verschrikkelijk kabaal op de grond kletste. Oscar zuchtte diep. De stad was stil en verlaten. Iets roerde zich uit Oscars zicht. Een straatlamp zoemde boven Oscars hoofd. Wel dertig spinnenwebben telde Oscar, en hij zette een stap opzij. Hij stond nog steeds met zijn rug naar de deur waar hij de klik had gehoord. Er hing binnen een koord om rond de deurknop te hangen, zo hield men de binnendeur open. Oscar had al eens buiten vastgezet. Toen had hij gewoon bij al zijn burens aangebeld, tot iemand hem naar binnen zoemde. Maar nu was het zo laat en koud en donker. Oscar staarde voor zich uit. Hij kon nu niet aanbellen, de mensen zouden boos zijn. Er zat iets in zijn blikveld. Iets dat het weinige licht van de straatlamp verstoorde. Een berg vuilniszakken of een afgelaten springkasteel of... iets vreselijks.

Oscar draaide zich zo snel om dat het pijn deed. Hij tastte panisch in zijn zakken, maar hij wist waar zijn sleutel was: die hing aan het haakje vier trappen naar boven. Oscars ademhaling versnelde. Zijn ogen raakten gefixeerd op het vuile glas van die verrekte deur. Hij zag zijn eigen ogen, maar keek daar doorheen, naar de weerspiegeling van het ding aan de overkant van de straat. Normaal stonden daar... bankjes? Of bomen, er was een soort pleintje of een soort steeg. Normaal was daar een plaats waar nu vorm lag. Iets bewoog.

Het kraakte. Niet zoals zijn trap, maar zoals oude bomen in een storm. Het soort

Kraken waarvan je wist dat het moeite had gekost. Het soort moeite om van oude bomen nieuwe boten te maken, en met die boten nieuwe landen te ontdekken. Oude landen. Plaatsen waar draken leven. Het kraakte en het bewoog. Oscar dacht dat het wakker werd. Zijn ogen begonnen traag te wennen aan het donker. Lange, harde dingen lagen en staken en plooiden zich op. Ze ontsproten uit een diepe massa, waar Oscar niet op scherp kon stellen. Het ding bewoog nu niet meer. Misschien was het de wind. Misschien moest Oscar helemaal niet bang zijn. Het ding was

Creatief Schrijven®

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be

gaan liggen. Lag het te rusten? Het lag op de loer. Als een gigantische huisspin in een plat matweb die niet door lijkt te hebben dat z'n poten uitsteken. Zo was het net. Poten. Veel te lange poten die Oscar zouden grijpen.

Oscar moest naar binnen. Hij kon hier niet blijven. Het ding, dat beest, hield hem gade. Maar zonder sleutel kon Oscar niets beginnen. Kon hij het glas uitstampen? Hij had sterke benen. Maar wat als dat niet in één keer lukte? Of wat als een scherf zijn been aan flarden reet, wat als dat beest op bloed afkwam? Of het reageerde wellicht op geluid, net als toen met die zak, en dan zou het zijn poten strekken en Oscar... Oscar zocht zijn sleutel.

“Nou?”

Alles stopte. Alle klanken vielen stil. Alle spieren kregen kramp. Een diepe klank, dieper dan het hellevuur, oud en gehavend door roest en donder, had hem aangesproken. Oscar zakte op z'n hurken, vanzelf, omdat zijn benen het begaven. Hij zette zijn rug tegen de deur om het beest in zich op te nemen.

“Wat nou?” brulde Oscar de nacht in. Zijn stem stokte en zijn timbre sloeg over. Dat was erg lang geleden. Oscar wreef over zijn hand, over zijn linkse carpalia. Daar werd hij altijd kalm van. Dat moeilijke woord kon hij onthouden. “Wel dan? Wat nou?!” Oscar hijgde na die tweede uitbarsting. Hij voelde zweet van zijn rug afglijden.

Het beest roerde zich niet. Oscar dacht een zucht te horen. Het geluid deed hem denken aan de beladingsbalg op het mangat van het scheepscompartiment. De veel te lange poten haakten vervaarlijk in elkaar.

“Wat doe je?”

Het geluid leek van verder weg te komen dan waar Oscar het beest kon zien. Veel verder...

“Ik wil naar huis!” riep Oscar het beest toe. “Ik wil gewoon naar huis! Ik wil niet worden opgevreten of doodgeknepen, ik wil ...” Oscar hilde. Dat was niet zijn bedoeling, het gebeurde gewoon. Hij wist zelf ook niet goed hoe dat kwam. Hij wist alleen dat hij hier niet moest zijn.

Het beest kraakte. Stukken van het beest leken te bewegen. Oscar kon niet zien hoe de veel te lange poten liepen. Hij dacht aan de typemachine waar hij vroeger nog zo vaak op had geschreven, aan de beentjes die kriskras en willekeurig opsprongen en terug in het gareel vielen. Plots kwam de massa overeind. Zes lange poten ondersteunden het gedrocht, geplooid in foute hoeken. Oscar huiverde. Het beest kwam naar hem toe. Het leek te kruipen op z'n knieën en ellebogen, of wat daarvoor moest doorgaan. Het beest was zwaar en deed de lucht bewegen. Oscar kon het horen. Oscar kon het zien. Het kwam steeds dichterbij, het zette veel te kleine pasjes voor zijn veel te lange poten. Het beest had een gezicht, of een muil of bek of iets.

Oscar had ooit in de dierentuin een grote vogel gezien die hem nachtmerries bezorgd had. Een asgrijze moerasbewoner met een dikke kop en een reusachtige snavel. Een zware houten klomp, compleet met een vlijmscherpe, gebogen haak aan het uiteinde om prooien mee te spietsen. Het beest had er iets van weg. Maar het beest had andere ogen. Grotere ogen. Ze waren diep als de oceaan en donker. Alsof ze licht dronken, of verdronken? Het beest leek Oscar op te nemen. Het hield zijn hoofd schuin, als een hond, langzaam kantelend om zijn as. Oscar kon het beest horen

ademen, traag en rustig.

“Ga dan.”

“Nee, je begrijpt het... Ik kan niet naar huis, ik... Ik weet niet hoe, ik...” Oscar stamelde en stakte. Hij durfde het beest niet aan te kijken, maar het beest was te groot. Het beest blies een adem uit. Het voelde warm en klammig, en het stonk.

“Waar is het?”

“Waar is het? Dat uhm, ik weet niet, het is... Het is hier niet ver vandaan! Er zijn... er zijn vogels, meeuwen zijn het, en uhm, en dingen, boten! Ja, boten zijn er!”

Het beest keek bedachtzaam, dacht Oscar. Misschien bedacht het welk stukje van hem het als eerste naar binnen zou schrokken en verschransen. Het beest leek opnieuw te zuchten.

“Goed dan. Kom.”

Zonder op antwoord te wachten, draaide het beest zich om. Zijn lange poten zochten hun weg en het beest trok zich de straat in. Bij elke beweging klonk het alsof botten braken of pezen knapten. Het beest bewoog traag, maar kon enorme passen zetten. Voor Oscar zijn angsten kon doorslikken, was het al vele meters verder. Oscar krabbelde overeind en liep erachteraan.

“Wacht, niet zo snel! Waar ga je heen? Wat doe je?”

Het beest hield halt. Oscar naderde. Het beest was enorm, zelfs al hield het z'n poten geplooid. Het leek breder dan auto's te moeten zijn, het vulde de straat en wierp een zware schaduw onder de lantaarns.

“Ik breng je terug.”

Oscar kon niet meer denken. Hij volgde het beest. Bij elke stap zocht hij diep in zijn hoofd naar antwoorden. Of naar vragen. Wat heb je aan een antwoord als je de vraag niet kent? Het beest bracht Oscar naar plaatsen die hij niet kende. De stad was oud, de mensen sliepen. Of toch, dat hoopte Oscar. Wat als iemand hen zag? Ze zouden een hartaanval kunnen krijgen, of een beroerte. Wat als ze dachten dat het beest van Oscar was? Zouden ze hem ooit nog laten gaan? Wrijvend over zijn hand kon Oscar alleen volgen. Ze liepen lange tijd in stilte naast elkaar. De gebouwen waren hoog hier, met gevels van glas. Het beest leek te weten waar het heen moest. Het kraakte zoals de mast dat deed in felle wind.

“Wat ben jij voor iets?” vroeg Oscar na lange tijd. Hij durfde het bijna niet. Hij durfde anders zoveel. Oscar was vroeger anders, dacht hij. Impulsiever?

Het beest hield opnieuw halt en wendde zich naar Oscar. Het bracht zijn muil tot vlak voor Oscars gezicht en lachte messen bloot. Scherpe scherven en splinters, glimmend in het licht van de straatlantaarns. Honderden messen, met de punt naar boven, staken uit een donkere, droge huid. Alsof iemand ze door een oude verrotte tractorband had geduwd. Het waren steakmessen, gekartelde dingen, priemen en dolken. Lemmeten in rijen, ze liepen door, steeds dieper en verder naar binnen. Ze konden Oscar fileren, aan flarden scheuren. Hij had die vraag niet mogen stellen.

In de ogen van het beest zag Oscar de dood.

“Weet ik niet.”

Het beest hield z’n grimas nog een tel of twee aan, om vervolgens z’n pad verder te zetten.

“Zijn er nog anderen zoals jij?”

“Ja.”

“Hebben jullie -” Oscar wou iets belangrijks vragen, maar het beest onderbrak hem.

“De meesten helpen niet.”

Nu was het Oscar die halt hield. Stil viel, eigenlijk. Wat kon dat beest bedoelen? Waarom hielp het hem? Nog voor Oscar een volgende vraag kon stellen, werd hij verblind door lichten. Twee felle, grote lampen die razendsnel naderden. Een hels kabaal, als een misthoorn of een oorlogsverklaring of iets gevaarlijker. Oscar voelde ruwe, harde poten onder zijn oksels. Ze staken diep en deden zijn huid zeer. Oscars voeten kwamen los van de grond en in een ogenblik werd alle lucht uit zijn longen geknepen. Een enorme knal verstomde de anders zo stille stad. Oscar voelde dat hij zweefde. Hij hield zijn ogen dicht, besepte hij. Zijn oksels deden pijn, zijn volledige gewicht leek eraan te bengelen als een karkas aan een vleeshaak. Oscar deed zijn ogen open.

Hij vloog. Het beest had hem opgetild en hoog boven de straat opgeheven. Hij rook vuur en rook. Hij hing daar niet goed, maar hij voelde zich veilig. Zelfs toen zijn vest begon te scheuren en hij enkele centimeters naar beneden zakte. Het beest hield hem vast. Oscar zag in de verte, over de daken, de kerktoren uitsteken. Hij was verlicht en voelde zich vertrouwd.

“Hoger!” riep Oscar. “Breng me hoger! Ik denk dat ik de weg kan zien!”

Het beest schikte zich en strekte zijn poten. Hoger, steeds hoger, steeg Oscar ter hemel. Hij zag de glazen gevel van een of ander flatgebouw als een filmaftiteling voorbijvliegen. Raam na raam, kamer na kamer, donker en stil. Hoger, steeds hoger, tot er plots licht verscheen. In één van de kamers was leven. Het beest stond nu bijna helemaal recht en Oscar bleef voor het verlichte venster hangen. Hij kon naar binnen kijken.

Een gezin zat aan een grote tafel. De muren waren versierd met slingers en ballonnen. Het was feest. Een jong koppel en een dochttertje. Oscar voelde liefde. Hij was zo bang geweest daarnet. De jonge man hield een doos vast. Een pop. Een mooie. De jonge vrouw hield haar dochter vast. Ze was dolgelukkig met haar pop. De man had moeite. De pop zat vast met van die plastic dingen. Oscar wist dat de man een schaar nodig had, maar de man nam een mes van de tafel.

Hij wou wellicht zo snel mogelijk de pop bevrijden. Oscar keek naar beneden. Hij zag de grond niet meer.

“Zet me neer? Zet me terug neer alsjeblieft?”

Het beest stemde in. Oscar wierp een laatste blik in de kamer en werd terug naar de aarde

getrokken. Het voelde haast als een attractie, iets van op de kermis. Iets dat het dochttertje leuk zou vinden.

“Wat zag je?”

Oscar dacht na. Hij had een kerk gezien. Hij wist dat er een kerk was, vlakbij thuis, maar hij kende de weg niet. Hij had het niet goed genoeg gezien. Hij nam zijn hand vast en wreef. Zijn huid was ruw. Het beest zuchtte.

“Het is tijd.”

Oscar had de woorden amper gehoord voordat ze werden verstomd door nieuw kabaal. Stemmen riepen alle kanten uit. Woorden en namen en dingen. Oscar. Iemand riep Oscar. Iemand riep zijn naam.

Oscar werd in een auto gezet. Hij begreep het niet. Hij keek om zich heen, hij zocht het beest met de veel te lange poten. Hij herkende de straat niet. Hij zocht het vuur en de rook, maar er was niets te zien. De deuren van de auto sloegen dicht. Een vrouw ging naast hem zitten, aan het stuur.

“Je hebt ons echt doen schrikken.”

Iets speet Oscar. Hij was zelf zo bang geweest. Dat wou hij niemand aandoen. De vrouw praatte verder, overstuur en aan één stuk door. Oscar kon het niet goed volgen. Hij vroeg zich af waar het beest naartoe was.

“... en wat is er met je jas gebeurd? Heb jij iets, ben je erdoor of ...”

Oscar keek naar zijn handen. Hij hield ze in z’n schoot. Ze zagen er verkeerd uit. Alsof ze veel te lang in water hadden gelegen. Ze waren vaal en grijs. Haast doorzichtig. Één van de handen opende de zonneklep. Oscar keek in de spiegel. Een andere man keek terug.

“... morgen naar die winkel uitleg krijgen, en ik ga mee om op te schrijven ...”

De andere man huilde. Hij was oud en gerimpeld. Zijn ogen waren dof en moe. Oscar had medelijden met hem. Hij keek naar zijn handen en wreef langs zijn duim. Hij volgde een oud wit litteken. Hij zei iets over de papierbak die buiten moest. De vrouw zag hem. Haar toon werd rustig.

“Ik heb haar nog hoor.”

Oscar staarde de man aan. Hij wist waarom hij huilde.

“Gaan we naar huis?”

“Natuurlijk, papa.”

Terwijl ze wegreed, wist Oscar dat hij haar ooit een naam had gegeven. En uitgestrekt over de daken, en vanuit de putten van de riolen, en op alle plaatsen waar je niet kijkt, lagen veel te veel

en veel te lange poten.

Creatief Schrijven[®]

Gitschotellei 138, 2600 Antwerpen | 03 229 09 90
info@creatiefschrijven.be | creatiefschrijven.be